

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 705/2014-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Aupark a. s., Einsteinova 18, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Ivančom, Advokátska kancelária, Hlavné námestie 5, Bratislava, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 371/2013 z 29. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Aupark a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2014 doručená sťažnosť spoločnosti Aupark a. s., Einsteinova 18, Bratislava (ďalej len

„sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 371/2013 z 29. novembra 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je odporkyňou v konaní vedenom pôvodne pred Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 Cb 56/2013 o určenie, že nájomný vzťah medzi navrhovateľom ako nájomcom, a sťažovateľkou ako prenajímateľkou k nebytovému priestoru nachádzajúcemu sa v obchodnom komplexe AUPARK – Bratislava Shopping Center trvá.

Návrhom z 21. januára 2013 sa navrhovateľ domáhal, aby okresný súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým by uložil sťažovateľke zdržať sa dispozície so stavebnými úpravami navrhovateľa v predmete nájmu a zasahovania do jeho práva vykonávať obchodné aktivity v predmete nájmu.

Okresný súd návrhu navrhovateľa vyhovel a uznesením sp. zn. 23 Cb 8/2013 z 28. januára 2013 nariadil predbežné opatrenie.

Sťažovateľka podala proti označenému uzneseniu okresného súdu odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením sp. zn. 1 Cob 108/2013 z 15. apríla 2013 potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Cob 108/2013 z 15. apríla 2013 dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Obdo 27/2013 z 13. augusta 2013 dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol.

Návrhom zo 6. júna 2013 sa sťažovateľka domáhala zrušenia predbežného opatrenia nariadeného uznesením okresného súdu sp. zn. 23 Cb 8/2013 z 28. januára 2013. O tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 23 Cb 56/2013 z 11. októbra 2013 tak, že ho zamietol.

Po odvolaní sťažovateľky krajský súd ako odvolací súd namietaným uznesením sp. zn. 3 Cob 371/2013 z 29. novembra 2013 uznesenie okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. 11. 2013, č. k. 3 Cob 371/2013-236 (ďalej aj „Rozhodnutie KS BA“), potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 11. 10. 2013, č. k. 23 Cb 56/2013-204 (ďalej aj „Rozhodnutie OS BA V“), ... o návrhu odporcu (sťažovateľa) na zrušenie predbežného opatrenia, ktorý rozhodol tak, že návrh odporcu na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 28. 01. 2013, č. k. 23 Cb 8/2013-42, zamietol.

Rozhodnutím KS BA a Rozhodnutím OS BA V súdy zamietli návrh sťažovateľa na zrušenie predbežného opatrenia, ktoré sťažovateľovi ukladá povinnosť zdržať sa zasahovania do práva navrhovateľa (spoločnosti AD PROPERTY, s. r. o.) vykonávať obchodné aktivity v nebytovom priestore (Predmete nájmu) vo vlastníctve sťažovateľa.

Sťažovateľ sa domáhal zrušenia predmetného predbežného opatrenia s poukazom na skutočnosť, že

(a) navrhovateľ od nariadenia predbežného opatrenia v januári 2013 (t. j. už viac ako 12 mesiacov) užíva Predmet nájmu vo vlastníctve sťažovateľa bez toho, aby za jeho užívanie platil sťažovateľovi akúkoľvek odplatu, čím sťažovateľovi vzniká škoda vo výške cca. 10.000 EUR mesačne. Navrhovateľ teda zneužíva predbežné opatrenie na to, aby sa na úkor sťažovateľa obohatil, pričom sťažovateľ nemá k dispozícii žiaden účinný nástroj obrany proti tomuto konaniu navrhovateľa,

(b) nie sú (a nikdy neboli) splnené zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia, keďže navrhovateľ neosvedčil dôvodnosť nároku, ktorému sa má predbežným opatrením poskytnúť dočasná ochrana.

Krajský súd v Bratislave sa vo svojom rozhodnutí (Rozhodnutie KS BA) obmedzil na konštatovanie, že

(a) zneužívanie predbežného opatrenia navrhovateľom (spoločnosťou AD PROPERTY, s. r. o.) v podobe užívania Predmetu nájmu bez platenia akejkoľvek odplaty za takéto užívanie sťažovateľovi, ani prípadné nesplnenie zákonných podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia, nemožno posudzovať ako zákonný dôvod pre zrušenie predbežného opatrenia podľa § 77 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku;

(b) zrušenie predbežného opatrenia nemôže slúžiť ani ako prostriedok nápravy prípadne nesprávne nariadeného predbežného opatrenia.

Krajský súd v Bratislave (podobne ako predtým Okresný súd Bratislava V) zároveň vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nereagoval na zásadné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho podaniach a v odvolaní proti Rozhodnutiu OS BA V.

Sťažovateľ sa obracia na Ústavný súd Slovenskej republiky po tom, čo vyčerpал riadne aj mimoriadne opravné prostriedky proti rozhodnutiu o nariadení predbežného opatrenia a po tom, čo Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí (Rozhodnutie KS BA), potvrdil Rozhodnutie OS BA V o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zrušenie predbežného opatrenia.»

4. Sťažovateľka namieta, že „Krajský súd v Bratislave (obdobne ako predtým Okresný súd Bratislava V) v predmetnom rozhodnutí odmietol poskytnúť sťažovateľovi účinnú ochranu pred zjavným zneužívaním práva zo strany navrhovateľa (spoločnosti AD PROPERTY, s. r. o.), ktorý pod ochranou Predbežného opatrenia užíva Predmet nájmu vo vlastníctve sťažovateľa bez platenia akejkoľvek odplaty, pričom sťažovateľ nemá možnosť účinne sa brániť proti takémuto šikanóznemu konaniu navrhovateľa.

Argument Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého nesplnenie zákonných podmienok pre nariadenie Predbežného opatrenia nie je zákonným dôvodom pre zrušenie predbežného opatrenia znie o to prekvapujúcejšie, že sťažovateľ v konaní pred Okresným súdom BA V tak aj v odvolaní proti Rozhodnutiu OS BA V poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej je účastník konania oprávnený navrhnúť zrušenie predbežného opatrenia aj v prípade, ak dôvody na nariadenie predbežného opatrenia vôbec neexistovali (viď napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 488/2011; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. 04. 2009, sp. zn. II. ÚS 159/09).

Pri posúdení dôležitých právnych otázok... Krajský súd v Bratislave aplikoval príslušné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku v rozpore s obsahom a účelom právnej normy, v rozpore so základnými princípmi občianskeho súdneho konania a súkromného práva ako aj v rozpore s princípom materiálneho výkladu právnej normy a princípom spravodlivosti, prísne formálne, a mimo rámca logického výkladu príslušných

ustanovení aplikovanej právnej normy, v rozpore s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a názormi právnej vedy, v dôsledku čoho je Rozhodnutie KS BA arbitrárne, nepresvedčivé a nespravodlivé.

Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí (Rozhodnutie KS BA) žiadnym spôsobom nereagoval na podstatné argumenty sťažovateľa, ktoré boli rozhodujúce pre riadne posúdenie predmetu konania, v dôsledku čoho je Rozhodnutie KS BA neodôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne.“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že
„(a) Základné právo spoločnosti AUPARK a. s. (i) na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj (ii) právo vlastníť majetok a právo na ochranu pred nezákonným vyvlastnením a núteným obmedzením vlastníckeho práva podľa článku 20 Ústavy Slovenskej Republiky, článku 11 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 11. 2013, č. k. 3 Cob 371/2013-236, porušené bolo.

(b) Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 11. 2013, č. k. 3 Cob 371/2013-236 zrušuje a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

(c) Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť spoločnosti AUPARK a. s., trovy právneho zastúpenia... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

13. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

15. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

16. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 371/2013 z 29. novembra 2013, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 23 Cb 56/2013 z 11. októbra 2013 o zamietnutí návrhu na zrušenie predbežného opatrenia.

Sťažovateľka namieta, že krajský súd jej návrh na zrušenie predbežného opatrenia nesprávne právne posúdil, tvrdí, že napadnuté rozhodnutia sa nevysporiadali s jej podstatnými argumentmi, predovšetkým pokiaľ ide o nedostatok splnenia zákonných predpokladov na nariadenie predbežného opatrenia. Uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za „*arbitrárne, nepresvedčivé a nespravodlivé*“.

17. Okresný súd v uznesení sp. zn. 23 Cb 56/2013 z 11. októbra 2013 o zamietnutí návrhu na zrušenie predbežného opatrenia uviedol:

„Odporca svojím návrhom zo dňa 6. 6. 2013 žiadal, aby súd zrušil predbežné opatrenie číslo konania 23 Cb 8/2013-42, zo dňa 28. 1. 2013, ktorým uložil odporcovi povinnosť zdržať sa dispozície so stavebnými úpravami navrhovateľa a zasahovania do práva navrhovateľa vykonávať obchodné aktivity na základe Dohody o zmene subjektu

a úprave vzájomných práv a povinností uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom dňa 1. 11. 2009 a to do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci určenia, že nájomný vzťah na základe vyššie uvedenej dohody trvá.

Svoj návrh odôvodnil skutočnosťou, že navrhovateľ od nariadenia predbežného opatrenia užíva nebytové priestory vo vlastníctve odporcu bez toho, aby odporcovi platil akúkoľvek odplatu. Odporcovi týmto každý mesiac vzniká škoda cca 10.000,- eur bez DPH.

Ďalším dôvodom pre zrušenie predbežného opatrenia je skutočnosť, že predbežné opatrenie nemalo byť vôbec nariadené, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie, najmä z dôvodu absencie osvedčenia nároku navrhovateľa, ktorému mala byť predbežným opatrením poskytnutá ochrana.

Odporca poukázal na skutočnosť, že predbežné opatrenie nemá zabezpečiť bezodplatné užívanie nebytových priestorov navrhovateľom. Bezodplatné užívanie nebytových priestorov navrhovateľom je porušením Ústavou garantovaného práva odporcu vlastníť majetok. Odporca nemôže vzhľadom na existujúce predbežné opatrenie žiadnym spôsobom brániť navrhovateľovi v bezodplatnom užívaní nebytových priestorov, čoho výsledkom je bezprecedentné porušovanie vlastníckych práv odporcu, predovšetkým jeho práva slobodne disponovať(nakladať) s predmetom jeho vlastníctva. Dôsledkom predbežného opatrenia je de facto štátom nariadené nútené obmedzenie vlastníckeho práva odporcu bez primeranej náhrady, čo je v zásadnom rozpore s právom vlastníť majetok garantovaným v článku 20 Ústavy Slovenskej republiky.

...

Podľa § 77 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, predbežné opatrenie súd zruší, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

Odporca neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré pominuli dôvody pre ktoré bolo nariadené predbežné opatrenie - uznesenie č. kon. 23 Cb 8/2013-42 zo dňa 28. 1. 2013. Krajský súd v Bratislave sa dôsledne zaoberal argumentáciou oboch účastníkov konania, dôvodmi pre nariadenie predbežného opatrenia a skonštatoval, že je potrebná dočasná úprava 23 Cb 56/2013 pomerov účastníkov konania, zásah do výkonu vlastníckeho práva odporcu v danej miere nie je neprimeraný ochrane, ktorú poskytol súd vo forme nariadenia predbežného opatrenia.

Odporca argumentačne neuvádza žiadne zákonné dôvody pre zrušenie predbežného opatrenia č. kon. 23 Cb 8/2013-42, preto súd jeho návrh zamietol.“

18. Krajský súd v uznesení sp. zn. 3 Cob 371/2013 z 29. novembra 2013 uviedol: „Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalovaného o zrušenie predbežného opatrenia nariadeného súdom prvého stupňa uznesením č. k. 23 Cb 8/2013-42 zo dňa 28. januára 2013, potvrdeného uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 108/2013-98 zo dňa 15. apríla 2013, nakoľko žalovaný neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré by pominuli dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené, a tak neboli podľa názoru súdu prvého stupňa splnené v zmysle § 77 ods. 2 O.s.p. zákonné dôvody pre jeho zrušenie. Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 27/2013-184 zo dňa 13. augusta 2013, ktorým bolo odmietnuté dovolanie podané proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. apríla 2013.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalovaný navrhujúc ho zmeniť a jeho návrhu vyhovieť. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa vôbec nevysporiadal s argumentom, ktorým preukazoval dôvodnosť jeho návrhu a to, že žalobca zneužíva vydané predbežné opatrenie na to, aby bezodplatne užíval predmet nájmu vo vlastníctve žalovaného. Poukázal na to, že bezodplatné užívanie predmetu nájmu zo strany žalobcu mu spôsobuje škodu cca 10.000,- EUR mesačne, čo ku dňu podania odvolania predstavuje 125.000,- EUR. Ďalej vytýkal súdu, že sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi a dôkazmi, ktoré preukazujú, že neexistoval a neexistuje základný predpoklad pre nariadenie predbežného opatrenia, a to osvedčenie dôvodnosti návrhu žalobcu, ktorému sa má predbežným opatrením poskytnúť dočasná ochrana. Skutočnosť, že žalobca používa predmet nájmu bez toho, aby za jeho užívanie platil odplatu preukazuje, že došlo k podstatnej zmene okolností rozhodujúcich pre trvanie predbežného opatrenia. Vyslovil názor, že súd prvého stupňa je povinný zrušiť predbežné opatrenie v prípade, ak sa dodatočne kedykoľvek v priebehu konania preukáže, že v čase nariadenia predbežného opatrenia neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie. Rozhodnutiu ďalej vytýkal, že nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne.

Podľa § 77 ods. 2 O. s. p. predbežné opatrenie súd zruší, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný v zmysle § 77 ods. 2 O. s. p. nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre zrušenie nariadeného predbežného opatrenia. Žalovaný v podstate ani zánik dôvodov, pre ktoré bolo nariadené netvrdil, ale bránil sa tým, že žalobca predbežné opatrenie zneužíva a neplatením odplaty za užívanie predmetu nájmu a tým, že pre nariadenie predbežného opatrenia neboli splnené zákonné podmienky. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 77 ods. 2 O. s. p. žalovaným namietané skutočnosti nemožno posudzovať ako zákonný dôvod pre zrušenie predbežného opatrenia. Zrušenie predbežného opatrenia nemožno slúžiť ani ako prostriedok nápravy, prípadne nesprávne nariadeného predbežného opatrenia, pretože ako vyplýva z citovaného ustanovenia, dôvodom zrušenia je pominutie pôvodne existujúcich dôvodov, pre ktoré bolo nariadené a nie ich neexistencia.

So zreteľom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

19. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

20. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

21. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Keďže je však predmetom sťažnosti namietané porušenie základných práv sťažovateľky rozhodnutím všeobecného súdu vo veci návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia, je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch [pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. 1. 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia (III. ÚS 339/2012, IV. ÚS 560/2012)].

22. Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov

práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (I. ÚS 46/00, III. ÚS 339/2012).

23. V kontexte argumentácie sťažovateľky je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

24. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Cob 371/2013 z 29. novembra 2013 je z hľadiska právneho posúdenia nesprávne a vyznačuje sa nedostatočným odôvodnením, ústavný súd uvádza, že naopak, z napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa dôsledne a podrobne zaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu. Z uznesenia krajského súdu je zrejmé, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

I keď nemožno poprieť, že odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu je pomerne stručné, krajský súd s odvolaním sa na platnú a účinnú právnu úpravu relevantných

ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ústavne súladným spôsobom vyjadril svoj právny názor k jednotlivým námietkam sťažovateľky. Napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia, ktorým odvolaniu sťažovateľky nevyhovel. Krajský súd jednoznačne konštatoval, že v predmetnej veci neboli splnené zákonné predpoklady na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia, t. j. nebolo preukázané, že pominuli dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené. Prijaté právne závery so zreteľom na skutkový stav nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Krajský súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

25. Okolnosť, že sťažovateľka sa s výrokom napadnutého uznesenia krajského súdu nestotožňuje, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a listinou neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, II. ÚS 157/09).

26. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že materiálne právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 371/2013 z 29. novembra 2013 nemohlo byť porušené. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 listiny a práva podľa čl. 1

dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 listiny a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2014